

res Side paa Forhaand at opgive det, der dog maa opgives, og den privilegerede Valgret kan ikke frelses.

Det er altsaa det interessante, det højest interessante, det eneste interessante Spørgsmaal ved de Grundlovs- og Valgkredsforhandlinger, der nu paa ny indledes: Hvorledes er Højres Stilling, og dermed: Hvorledes vil disse Forslags Skæbne blive oppe i det andet Ting, hvor Højre nu, takket være Venstre, er det udslaggivende Parti — ikke takket være sin egen Fortjeneste, ikke takket være sin egen Ledelse, men takket være Venstre, som har gjort Højre oppe i det andet Ting til det udslaggivende Parti? Hvis det nu af de Taler, som blive holdte her, af det eventuelle Udvalgs Forhandlinger og af Forhandlingen i det andet Ting skulde fremgaa, at Højre vil stille sig paa Standpunktet fra November 1909, kan jeg ikke tænke mig andet, end at den nuværende Regering vil optage en Forhandling med Højre og med os alle, med Rigsdagen, om den store Forfatningsforandring: Den nuværende højtærede Finansminister udtalte jo i Efteraaret 1909, at han ansaa Tiden for kommen til en stor Grundlovsforandring, til en virkelig Forfatningsrevision, og udtalte sig med megen Glæde og Paaskønnelse om de Udtalelser, som den Gang faldt fra de ærede Medlemmer for Københavns 6te Valgkreds og fra Fredensborg. Han udtalte, at han ogsaa gerne vilde ind paa den Vej, men der var en Mulighed for, at man ikke kunde komme den Vej, i Løbet af nogle Maaneder vilde det vise sig. Og hen paa Foraaret motiverede den højtærede Finansminister sin Overgang fra det, han helst vilde om Efteraaret, nemlig den store Grundlovsforandring, til den lille Grundlovsforandring, med Højres Stilling, med, at det havde vist sig, at Højre ikke havde gjort Alvor af sine Udtalelser om Efteraaret, ikke havde formuleret sine Tanker positivt, altsaa ikke vilde den Vej. Se, hvis nu Højre vil vende tilbage til den Vej, kan jeg ikke tænke mig andet, end at i alt Fald den højtærede Finansminister, og formodentlig ogsaa hele Regeringen, med Glæde vil følge den Vej, og jeg tror, de vilde gøre klogt deri. Der er jo en Mand derovre — desværre have vi ham ikke til Stede i Dag, jeg beklager det i høj Grad, jeg ved, det skyldes Sygdom, jeg haaber, den snart maa være forbi, og at han snart atter maa vise sig blandt os —, en Mand, hvis politiske Taktik netop er denne lille Grundlovsændring.

Det er ham, der fra først af har rejst Sagen i denne Form, det er ham, der vil have den gennemført saaledes. Nu er det jo en bekendt Sag, at Manden derovre er en stor, en lidenskabelig Samler paa Lovresultater; han har tidt gjort dem op i Snese-, ja i Hundredevis — og de store Samlere pleje nødig at se sjældne Eksemparer i andres Samling, de holde mest af at have dem i deres egen. Man kunde jo meget godt tænke sig, at Manden derovre, den store Samler paa Lovresultater, ikke med saa forfærdelig stor Bekymring vilde se den nuværende Regering køre fast i det finansielle Uføre og knække Halsen paa den lille Grundlovsændring. Man kunde ogsaa tænke sig, at Manden derovre saamende, at Tiden nu var kommen for ham, thi naar den nuværende Regering var løbet ind i den Sækkegyde, som han derovre havde anvist, kunde han sige: Ja, den Vej er altsaa ufarbar, nu maa vi tage den store Grundlovsændring op. Og jeg kunde i og for sig meget godt tænke mig, at han derovre kunde ønske at afslutte sin politiske Løbebane med at sætte sit Navn under en Grundlov for Danmarks Rige. Jeg kunde ogsaa meget godt tænke mig, at han vilde være en meget god Fører til at samle Tropperne i den store Grundlovs-kamp, i den store Grundlovsforhandling. Han har jo altid vist sig at være særlig vel skikket til at kunne samle Tropperne og til at kunne samle dem ret langt fra Venstre, og han ved, hvor nødvendig en stor, stærk Hær er. Jeg kunde meget godt tænke mig, at han kunde ønske endnu en Gang at træde i Spidsen for et nyt forenet Venstre, et samlet Stor-Venstre. Vi have for nylig hørt en lille spød Røst ovre fra Frøstrup, som maaske ikke har saa stor Betydning, men som dog tyder paa, at der er visse Tendenser i den Lejr; men ganske vist følger jeg ogsaa til, at jeg vil ikke med overvældende stor Tillid se det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Spidsen for en saadan Grundlovs-kamp. Thi vel tror jeg, at han havde visse Evner til at samle Hæren, men jeg frygter for, at det vil gaa, som da han tidligere samlede Hæren, at vel havde han denne Evne, men Evnen og Villien til at bruge Hæren til at slaa Slaget og slaa det igennem til den afgørende Sejr trivler jeg om findes hos ham; og jeg frygter for, at havde han samlet Hæren, saa vilde han gerne misbruge Hæren og svingte i det afgørende Øjeblik, saa det, vi naaede, ikke blev det, som Folket havde fortjent at naa. Men, som sagt, den nu-